

Christen Krarup,

Sognepræst til Føvling og Holsted 1847—1876.

Af Lærer J. Andersen, Føvling.

CHRISTEN KRARUP var et Skud af en gammel, kendt Præsteslægt. Farfaderen, der bar samme Navn, var Præst i Ølby, Asp og Fovsing Sogne fra 1761—1801. I hans Embedstid var der i Pastoratet en rig Vækkelse fra Brødremenighedens Virksomhed, som uhindret af Præsten fik Lov at røre sig. Faderen, *Hans Christian Mathias Krarup*, var Sognepræst til Føvling og Holsted fra 1800—1827, da han blev forflyttet til Vejle, hvor han døde som Provst 1834. Moderen hed *Magdalene Vissing* og var Datter af den gamle, rige Købmand *Jens Vissing* i Kolding. I Vejle Amts hist. Aarbog for 1921 fortælles en interessant Historie om, hvorledes dette Parti blev stiftet. Pastor Hans Krarup var 30 Aar, da han kom til Føvling. I den afsides beliggende Præstegaard kom han til personlig Erkendelse af Sandheden i Bibelens Ord: „Det er ikke godt, at Mennesket er ene“. Men han var uden Damebekendtskaber og henvender sig saa til Provst *Castberg* i Lejrskov, der efter at have tænkt sig om siger: „Der er Købmand Vissing i Kolding; han har en Flok vakre giftefærdige Døtre. Maaske De vilde synes om en af dem!“ Saa drog da Krarup til Kolding i passende Udstyr som Frier, traf paa Kontoret Købmand Vissing, fremkom med sit delikate Ærinde og fik til Svar: „Ja, jeg har en, som vist kan passe Dem!“

Saa kaldte han paa hende: „Magdalene, kom herved!“ En smuk, ung Pige viste sig, og pegende paa den unge, høje, statelige Præstemand siger Faderen til hende: „Der staar din tilkommende Mand, Magdalene!“ „Tak, kære Fader!“ udbød den unge Pige, saa var den Sag i Orden. Saaledes fortælles der. Men slet saa eventyrligt eller snarere forretningsmæssigt er Partiet vel ikke stiftet. En Søster til Købmand Vissing, *Dorothea Vissing*, var tidligere Præstekone i Føvling, gift med Pastor *Hans Bachmann Fog*, der døde 1786. Der kan da let have været Forbindelse mellem Bækbølling Præstegaard og Købmandsfamilien, saa Forholdets Udvikling har haft et naturligere Forløb. Imidlertid: Magdalene Vissing blev Præstefrue og i et lykkeligt Ægteskab Moder til 10 Børn. Af disse var Christen Krarup Nr. 4, født d. 14. April 1809. Han blev konfirmeret 1823, efter at han i Hjemmet var bleven undervist af forskellige Lærere. Den første af disse var Seminarist Hans Jessen, der døde som Degn i Outrup, den næste Seminarist Søren Jessen, der blev Lærer i Henne. Muligvis har begge disse faaet deres Uddannelse hos Pastor Hans Krarup, om hvem det vides, at han forbedrede bl. a. Degnen i Eskelund, Niels Hansen, der blev Medlem af den grundlovgivende Rigsdag. Saa kom Student *Laurids Eiler* til Præstegaarden som Huslærer og siden Student *Jens Warming*, der døde som Præst paa Manø. Laurids Eiler, der var Præstesøn fra Jernved, kom siden atter til Bækbølling som Huslærer og blev forlovet med den ældste Datter Dorothea Margrethe Johanne, ligesom han ved Pastor Krarups Forflyttelse til Vejle 1827 blev hans Efterfølger i Embedet. I 1825 kom Christen 16 Aar gammel paa Kolding Latinskole, efter at han den sidste Tid i Hjemmet var

bleven undervist af Faderen. — Ribe Latinskole laa jo ellers nærmere, men Familieskabet i Kolding, hvor han kunde bo i Bedstefaderens Hjem, har sikkert her været afgørende. I 1829 blev han Student sammen med den 4 Aar yngre Adjunktsøn fra Kolding, *Parro Carl Ploug*. Med denne blev Bekendtskabet til et varmt Venskab; de var siden Regensianere sammen, og Forbindelsen mellem dem varede op gennem Aarene. Engang var de Sendemænd hos Regensprovsten for at opnaa Tilladelse til at slaa Katten af Tønden. Provsten var ved denne Lejlighed meget lidt venlig, men de fik dog trods hans Gnavenhed Tilladelsen, da de lovede at holde god Orden. Krarup medvirkede ved Oprettelsen af den kendte Læseforening, og ham tilkommer muligvis en stor Del af Æren derfor. Sammen med Carl Ploug har han sikkert livlig og interesseret som denne taget ivrig Del i Tidens national-liberale Bevægelse indenfor Studenterverdenen.

Et morsomt Træk fra Plougs og Krarups Studentertid skal her omtales. De var begge forelskede i en ung Dame af det højeste Aristokrati, en berømt Skønhed i Datidens København; de beundrede hende, naar de om Søndagen gik paa Langelinie, hvor de tilfældigvis altid kom, naar hun spadserede der. Da hun blev viet til en jysk Godsejer, søgte de to 20 aarige unge Mennesker at komme ind i Kirken for at se hende i Brudestadsen, men forgæves. Politiet nægtede dem Adgang. Harmfulde herover skrev de da en Artikel i „Københavnsposten“, paa hvilken ingen ringere end Johan Ludvig Heiberg svarede i „Den flyvende Post“. Ploug replicerede, bistaet af *Orla Lehmann*, der leverede Grovhederne, hvorefter Heiberg ved et nyt Indlæg „paa den eleganteste Maade af Verden

bukkede begge Ender sammen paa sine unge Modstandere.“

Krarup tog Filosoficum 1830 og Embedseksamen i 1836. Derefter tilbragte han et Aar hos Slægtningen Pastor *Hans Sveistrup*¹ i Nørup som Medhjælper i Præstegerningen. De to følgende Aar var han Huslærer, henholdsvis i Gørding Præstegaard ved Holstebro og paa Krogsdal samme Steds. Derefter udnævntes han til personel Kapellan for Egtved og Ødsted, og efter Sognepræstens Død blev han ligeledes personel Kapellan hos Stiftsprovst Frost ved Domkirken i Ribe, hvor han blev indsat 16. Oktober 1842. Treaarsdagen efter sin Ordination samme Steds. Her var han til Stiftsprovstens Død 1845. Saa var han et Par Månedes hos Svogeren Provst Eiler i Lejrskov, flyttede derefter til Bredsten og kaldedes endelig 11. November 1847 til Sognepræst i Føvling og Holsted, hvor han blev indsat af Provst Petersen 4. Sønd. i Advent d. 19. Decbr. samme Aar.

Det var en forholdsvis lang Række Lære- og Vandreaar, Krarup havde haft; han kunde vel længe før have haft Embede. Var det Kaldet derhjemme og Barndomshjemmet i Bækboelling, han havde ventet efter? I Egtved Præstegaard var han blevet forlovet med *Anna Hansine Knudine Storm*, en Datter af Sognepræsten *Knud Storm*. Med hende holdt han Bryllup i Kolding 26. Oktober 1848. De levede i et lykkeligt Ægteskab, til hun døde 13. Juli 1873, og havde følgende Børn: Døtrene Bothilde, der blev Lærerinde, Magdalene, gift med Pastor M. V. Øllgaard², Johanne, død som ung Pige, samt Sønnen Hans, der døde 1913 som Sognepræst og Provst i Vester Brønderslev.

¹ Sveistrups Hustru var Chr. Krarups Fæster

² Sidst Præst i Fruering og Vitved († 1913).

Den gamle Præstegaard i Bækbølling, Barndomshjemmet, laa nede ved den lille Bæk, der udsprang et Par km. mod Øst og omgivet af smalle Engstrimler snoede sig Vest paa mod Kongeaaen. Vidt strakte Heden sig dengang, og Størstedelen af Præstegaardens Tilliggende var lynggroet. Ialt havde Gaarden et Areal af 514 Tdr. Land. Heraf var 129 Tdr. Ager, 18 Tdr. Eng, 18 Tdr. Kær og Mose og 349 Tdr. Hede. Krarup havde en Række dygtige Forpagtere, nemlig Elias Bertelsen, Hans Nielsen og Brødrene Knud og Morten Brorsen. Disse drev Gaarden udmærket og havde ved at opdyrke Dele af Heden et fortrinligt Udbytte, saa de alle blev velstaaende Folk. Stuehuset, som Faderen havde bygget, lod han i 50erne nedrive og opførte et nyt paa samme Sted.

Det var to vidtstrakte Sogne, Pastoratet omfattede. Befolkningen, der i Føvling i 1801 var 667 Personer og i Holsted 295, var allerede i 1850 omtrent fordoblet, nemlig henholdsvis 1250 og 577. Lang og sandet var Vejen til Holsted, Vest for den nuværende Landevej trak den sin Linie gennem Lyngen forbi Lykkeskær, nuværende Holsted St. og „Rolighed“ over Aaen Vest for Skolen. Her laa Kirken, der ved Befolkningens Vækst allerede begyndte at blive for lille eller, som Kirkeejeren sagde: „Kirken er stor nok, men der er for mange Folk.“ Til Kirken i Føvling var Vejen ca. 2 km.

Det var i en bevæget Tid, Krarup blev Præst i Føvling—Holsted. Rundt om i Evropa bragte Foraaret 1848 Revolutioner. Herhjemme skete Folkefrihedens Gennembrud; det slesvig-holstenske Oprør udbrød og dermed Trearskrigen. Sikkert har da disse Aar været en bevæget Tid for Chr. Krarup. Fuldt optaget af sin

Præstegerning har han levet stærkt med i Tidens Rørelser, der i Studentertiden i nært Kammeratskab med Digteren Ploug havde fyldt hans Sind. Da Oprøret var dæmpet og Folkefriheden indført, har det jublet i ham. Aktiv Del i Politik tog han vel ikke, men stillede sig dog engang til Folketinget. Ved den Lejlighed sendte Læreren i Stenderup, Fader til Professor Holger Pedersen, en Seddel rundt i Sognet med Opfordring til Folk om at møde og stemme:

„Alle møde — ingen svige,
Held vi ønsker Danmarks Rige!“

Det var ogsaa i Aarene mellem 1. og 2. slesvigske Krig, at der holdtes et stort Folkemøde paa Bavnehøj i Føvling tæt Vest for Kirken. Her talte naturligvis Krarup, endvidere den senere Stiftsprovst Pedersen, Ribe, der lejlighedsvis har fortalt mig, at han her som ung Student holdt sin første Tale. Desuden havde Lærer Skov, Stenderup, Ordet. Muligvis var det et historisk Foredrag om Niels Ebbesen-Tiden, denne holdt, thi han kom til at bruge Udtrykket, at „Danskerne var som Faar mod de rivende Ulve“, hvilket bragte Krarup til at springe op og raabe: „Danskerne er sandelig ikke Faar, de bærer Løver i deres Skjold.“

Imidlertid trak snart efter tunge, mørke Skyer sammen paa Danmarks politiske Himmel, og Aaret 1864 oprandt. Om hvorledes Krarup levede og aandede i dette ulykkelige Aar, og hvorledes Sorgen over Landets Nederlag og Nød kastede ham paa et langt Sygeleje, saa han svævede mellem Liv og Død, fortælles i en Dagbog, skrevet af en Lærerinde Frk. Kuhlmann, der det Aar opholdt sig i Præstegaarden. Samme Dagbog findes til Dels optaget i Prof. Karl Larsen: „Fra vor sidste Krig“ under Titelen: „Dagbog fra en

Præstegaard paa Heden“. Der begyndes med at fortælle om Kong Frederik den Syvendes Død og Landesorgen herover. Gamle Anders Olesen i Lervad er Sognets Repræsentant ved Jordefærden. Han medbringer ved Tilbagekomsten 2 Billeder af Frederik den Syvende og er meget optaget af den nye Konge Kristian d. 9ende og Dronning Louises „Mildhed og Géméhed“. Det er smukt at læse om den Patriotisme, alle i Præstegaarden er besjælet af ved Kongens Død og Krigens Udbrud. Om Præsten og hans Frue hedder det: „Fru Krarup er tapper i denne Tid, Præsten mere modløs; han ser urolig ud og gaar fredløs ud og ind uden Hvile eller rolig Søvn om Natten; jeg tror bogtavelig, han lever kun for vor politiske Stilling.“ Selv den lille 4aarige Søn Hans er med Liv og Sjæl med og beder: „Kom ned til os, Holger Danskel!“ Og da Faderen spørger, hvad han vil med ham, svarer Purken: „Han skal ned og staa paa Dannevirke!“ Vred er Drengen, fordi — som han tror — de „lemme“ Tyskere har slaaet hans Helt „Frederik den „Lyvende““ ihjel. Da hans Moder siger, at Gud har taget ham op i Himlen til sig, raaber han: „Ækle Vorherre, saa skal Du ikke tro, jeg vil læse Aftenbøn for dig!“ — Saa kommer som et knusende Slag Efterretningen om Dannevirkes Opgivelse. „Her i Præstegaarden er Sorgen ubeskrivelig“, hedder det i Dagbogen, „Præsten tager sig det inderligt nær.“ Spar-somme er ellers Efterretningerne, men Rygter er der nok af. Om Aviserne hedder det, at det er flere Dage gamle Ribe Aviser med otte Dages forældede Nyheder fra andre Blade.

Det varme Fædrelandssind giver sig ogsaa praktiske Udslag. Fru Krarup ofrer al sin opsparede Uld for de

stakkels Soldater. Alle Hænder er i Virksomhed med at sy og strikke, og Damerne „gjaldrer“ over de færdige Arbejder ligesom Fortidens Kvinder til Lykke for de kære „Jenser“: „Sejr i din Arm, og Sejr i din Fod, og Sejr i hvert dit Ledemod.“ — Og ned til Præstegaarden kommer Folk rundt om fra Sognet for at finde Trøst og søge Oplysninger om de kære, der er med i Krigen. Her kommer „Madamens“ Spindekone, gamle Else, hvis eneste Søn, hendes Stolthed og Glæde, „Pejter“ var med i Krigen og blev derude; her kommer „Havemanden Nes“ og hans Kone „Belone“. Og den kærlige Præstefamilie trøster, saa godt den formaar, og ingen Trængende gaar tomhændet bort fra Gaarden.

Imidlertid bliver Pastor Krarup syg, angrebet af en heftig Lungebetændelse, og ligger svævende mellem Liv og Død i Uger. Saa tungt har Landets Ulykke ramt ham. Omsider sejrer dog hans stærke Natur, saa han rejser sig igen. Præstegaarden har imens faaet fjendtlig Indkvartering af en Afdeling Østerrigere. Da er det, Præsten fører den fjendtlige Hauptmann hen for Frederik d. Syvendes Billede og siger: „Ja, her ser De vor elskede afdøde Konges Portræt, hvis Minde lever i alle danske Hjerter; De maatte ønske, De havde en saa folkekær Konge hos Dem.“ Og derefter peger Krarup paa et Billede af Eugène Beauharnais sigende: „Og her ser De Franskmanden; til ham staa nu vort Haab.“

Det er værd at bemærke, at medens de østerrigske Officerer gerne vil staa sig godt med Værterne, hvor de er indkvarterede, og er venlige og imødekommende, faar de i Bækbølling Præstegaard ikke Lov til at komme over Hjemmets Tærskel. Hauptmann'en søger Gang paa Gang at vinde Familien ved at lave „Feuerwerk“ i Haven. Meget forargede paa deres Køns Vegne

er Damerne, da de hører, at de danske Kvinder andre Steder danser og morer sig med Fjenderne.

Pastor Chr. Krarup var over Middelhøjde; han havde stærkt mørkt Haar, kraftige Øjenbryn over de brune, blinkende Øjne. Et livligt, noget nervøst Mine-spil var der i det hele over hans Ansigt. Distræt var han helt fra Ungdommen, af og til „tænkte han højt“. Saaledes naar han ubekymret for sit Udseende foretog en Tur i Haven i Skjorteærmer, rygende med Velbehag sin Pibe. Interesseret undersøgte han da alt, en Blomst, hvis Skønhed og Duft frydede ham, eller Træerne derude: „Der staar det gamle, hellige Asketræ“, kunde han udbryde. Eller han pludselig kunde briste i en høj, hjertelig Latter. Lune havde han ogsaa. „Der bor endda nogle store Folk i Stenderup“, sagde han engang til en høj, velvoksen Mand deroppe fra, „hvordan kan det være?“ „Det ska' a sej Dem, Hr. Pastor! Se, naar én saa'r, flyver de stuer Kjerner aalti' længst hen. Og saadan er æ stuer Borremand, stuer Nes og stuer Simon fløwen hiel ud o Stenderup Fællesmark.“ — Det er Pastor Krarup i Bækbølling, der fortæller Dr. Helms, Ribe Domkirkes Historiker, at man ude i Sydvestjylland til den almindelige Talemaade, naar en har fortalt en Historie: „Snip, snap Snude, nu er den Historie ude; tip, tap Tønde, nu maa du begynde“, følger: „og nu skal Rive Taarn og Tirslund store Sten hæng i din Nejs, til Du fortæller en li'saa lang og li'saa trang, men it den sel'samm.“ — Alt i Sognet havde hans Agtpaagivenhed. Da der ved en Legestue i Pastoratet havde været Svir og Slagsmaal, sendte han en Skrivelse rundt, hvori Folk opfordredes til ikke at drikke mere end 2 Kaffepuncher, naar de kom sam-

men i Gildeslag. En Skælm skal siden have sat et Nul til efter Totallet. Da Lærer N. N. Sørensen blev indstillet til Holsted Degnekald, ønskede de Holsted Sogneraadsmedlemmer en anden. Føvling-Medlemmerne, der var i Fler-tal og kendte Sørensen som en dygtig Lærer fra hans Virksomhed i Bobøl, gjorde sig ingen Skrupler herover og indstillede ham alligevel. Men haard var Striden. Et Medlem fra Føvling har siden fortalt: „Havde vi ikke haft den gamle Krarup, saa vist havde vi faret i hverandre.“ — Da Mormonerne kom til Sognet, blev de kraftigt imødegaaet af den ivrige gamle Præst. — I 1874 blev den sydjyske Tværbane aabnet af Kong Kristian d. 9. Folk stævnedes i tætte Skarer

CHRISTEN KRARUP.

til Stationerne for at se den vidunderlige Jernbane med den prustende Damphest. I Holsted skulde Krarup tale til Majestæten. Paa den til Trængsel fyldte Perron stod den gamle i Ornat. Men længe tøvede Toget med at komme. Da det omsider kom, standsede det slet ikke, men gled ganske langsomt forbi. Idet den sidste Vogn passerede, stak en Herre Hovedet ud af et Vindue og raabte: „Giv ham da et Hurra!“ Saa tjattede

lidt spredt Hurraraaben gennem Luften, thi skuffet var man blevet i høj Grad. Og den gamle Præst drejede brat om paa Hælen, idet han sagde: „Det kom vi let over!“ Han brændte inde med Talen. Men paa Vejen over til Stationen havde han memoreret den saa tit, at et ungt Menneske, der kørte med, havde lært den, og her er den: „Gold er den Jord, som Lyngen bær, Guldhøst ikke der vanker! Men herude i Lyngens Hjem bor et trofast Folkefærd, der frygter Gud, ærer Kongen og elsker Fædrelandet og Friheden. — Dette jævne, tarvelige Folkefærd byder Deres kongelige Majestæt hjertelig Velkommen! Og ikke alene ved denne festlige Lejlighed tillader denne Egns vestjyske Bønder sig loyalt og ærbødigt at fremstille sig for Deres Majestæt; men vi knytter til dette Møde et godt kendt og alvorligt forpligtende Ord: „Naar Tider vorde onde, kald, Konge, paa din Bonde!“ Gud velsigne Deres Majestæt og vort elskede Fædreland!“ — Om denne smukke Tale fortælles, at den mange Aar efter blev holdt af Provst Hans Krarup, Brønderslev, en Søn af gamle Krarup, til Kong Frederik d. 8. under dennes Jyllandsrejse.

Om Krarups Distraction har man iøvrigt følgende Smaafortællinger:

Engang var Herredsfogeden fra Holsted paa Besøg i Præstegaarden. Da Herrerne ved en Pibe inde i Kontoret havde udvekslet de almindelige Talemaader om Vejr og Politik, Dagen og Vejen, blev der nogle Øjeblikkes Tavshed. Begge fordybede sig i egne Tanker og glemte saa ganske hinandens Tilstedeværelse, at Herredsfogeden sagte trommende paa Vinduesruden udbrød: „Hvad skal man dog faa Tiden til at gaa med her, hvor man hverken kan faa sig en Lhombre

eller Toddy? Det er dog et kedeligt Sted!“ Samtidig spadserede Krarup op og ned ad Gulvet, ivrigere og ivrigere kom Munden i Gang: „Hvad vil dog de Mennesker her! Hvad vil dog de Mennesker her! Hvordan skal jeg nu faa min Tale færdig?“ Det har været hyggeligt at høre paa for den Tredjemand, der var til Stede.

Et Sagn fortæller, at da Krarup som Kapellan i Egtved Præstegaard var blevet forelsket i den unge Frk. Storm, var hans Undseelse saa stor, at han slet ikke kunde faa sagt det forløsende Ord. Lejlighed var der tit, men altid gik Munden i Baglaas, indtil de en Dag spadserede sammen i Haven. De havde talt om mange Ting, imens han havde spekuleret paa, hvorledes han skulde faa sig udtalt, da han pludselig i Distraktion siger: „Jeg faar det aldrig sagt, jeg faar det aldrig sagt, og tager en anden hende, er det ude med mig, saa jeg er aldeles fortabt!“ „Hvad siger De, Krarup?“ „Siger? siger? sa' jeg noget? Men jeg kan virkelig ikke leve uden Dem?“ „Ja, men det skal du heller ikke, jeg vil ingen anden have end dig!“ Saa-dan skal den Sag være bragt i Orden.

Naar Præsten skulde ud at køre, var Fruen i høj Grad omhyggelig for ham, og han blev da indpakket i Frakker og Tæpper og tilsidst et stort Slag og fik endelig et uldent Halstørklæde viklet en Mængde Gange om Halsen trods ivrig, men unyttig Protest: „Aa, lad dog være, lad dog være, I kvæler mig! I kvæler mig, sandelig!“ Men var han først kommen paa Vognen, og denne rullet af Gaarde, løsnedes Klædningsstykke efter Klædningsstykke, indtil han sad med blottet Kravebryst lige mod Vinden og ivrig bakkende paa Piben talte nok saa højt og fornøjet med sig selv.

Om Pastor Krarups Prædiken har jeg hørt Folk sige, at han talte med Klarhed, Kraft og Varme, tit indtrængende, saa Hjerterne rørtes, og Taarerne flød. Fra Barndommens Dage var hans Hjem her. Inderlig var han knyttet til Egnen og Befolkningen, og Baandet blev med Aarene stærkere og stærkere. Den forstod ham, og han forstod den. Hans smaa Særheder saa' eller ænsede man ikke. Man vidste, at han vilde alle det bedste, troede paa ham, saa' i Ærbødighed op til ham, unge som gamle. Et Arbeide, han lagde megen Vægt paa, var Konfirmandundervisningen. Hvert 3dje Aar holdt han Sommerkonfirmation. Ofte var der da Konfirmander fra en Kreds af Omegnens Sogne. bl. a. mange fra Sønderjylland. En ældre Mand har fortalt om sin Præstegang: „Krarup holdt dengang Kapellan, men han maatt' ett kom' til os. Vi var 10 Konfirmander fra 8 fremmede Sogne den Sommer. Vi blev konfirmeret i Holsted Kirke, og der var ikke een ledig Plads eller et tørt Øje i hele Kirken!“

I Slutningen af Tresserne antog Krarup en Kapellan, Pastor *Martin Ølgaard*, der siden blev hans Svigersøn, gift med Datteren Magdalene. Hans Hustru, der i mange Aar havde været svagelig, døde som nævnt i Juli Maaned 1873, og da Krarup følte Kræfterne svinde, og Svigersønnen havde faaet Embedet i Struer, søgte han sin Afsked i 1876 og rejste med Familien derop. I en Kalechevogn, han nogle Aar forinden havde faaet foræret af Menighederne, kørte han den lange Vej. Heroppe blev Opholdet dog ikke langvarigt, idet han efter faa Dages Sygdom lukkede sine Øjne i August 1879. Han havde det som det gamle Træ, der ikke taaler en Flytning. Der hugges for mange Rodskud over; det formaar ikke at gro fast i den fremmede Jord, kan ikke trives i de nye Omgivelser.

En smuk Septemberdag med Sol og stille Vejr jordfæstedes han paa Føvling Kirkegaard ved sin afdøde Hustrus Side tæt op ad Gangen langs Kirkens Sydside, nær ved det Sted, hvor han gennem 38 Aar, Søndag efter Søndag, havde tolket Guds Ord af et oprigtigt troende Hjerte. Et saa stort Ligfølge, som man vel aldrig havde set i denne Egn — op mod 100 Vogne — ledsagede Støvet af den gamle, afholdte Præst herover fra Holsted St. Kirken var fyldt fra øverst til nederst. Ungdomsvennen og Slægtningen, Pastor H. Sveistrup, Vejen, holdt Ligtalen. Teksten var Jesu Ord om Natanael: „Sandelig, han er en Israelit, i hvem der ikke er fundet Svig.“ Kønt og bevæget skildrede S. den gamle Præst, som man allerede, mens han var Barn, havde kaldt Christen Præst i Forudfølelsen af, hvad Gud havde bestemt ham til, og hans trofaste Gerning i Menighederne. Dybt bevæget var alle. Paa hans Gravsten staar Ordene fra Romerbrevet 10, 10: „Med Hjertet tror man til Retfærdighed; med Munden bekender man til Salighed.“ Sjælden er Mindet om en Præst bevaret i Troskab, Taknemmelighed og Ærbødighed længere end om „æ gammel Præst“, Christen Krarup til Føvling og Holsted.
